

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.159 van 8 februari 2001
in de zaak A. 62.730/VII-13.053.**

In zake : de landbouwvennootschap MUSSEN,
gevestigd te ALKEN,
Laagsimsestraat 9

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de landbouwvennootschap MUSSEN op 13 maart 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 9 februari 1995 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep dat zij had ingediend tegen het besluit van 25 augustus 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende weigering van een vergunning voor de uitbreiding van een bestaande legkippenstal, gelegen aan de Stenenbrugweg 7 te Maaseik, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LAUREYS die, loco advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

1.1. De verzoekende partij baat een voor 19.000 dieren vergund pluimveebedrijf uit te Maaseik op het voormelde adres.

1.2. Op 25 augustus 1994 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de door de

verzoekende partij gevraagde vergunning voor de uitbreiding van het bedrijf met 9000 dieren.

1.3. Op 22 september 1994 tekent de verzoeker beroep aan tegen dit weigeringsbesluit.

1.4. De in de loop van de beroepsprocedure uitgebrachte adviezen zijn deels gunstig, deels ongunstig.

1.5. Op 9 februari 1995 neemt de bevoegde minister het thans bestreden besluit. Het beroep wordt ongegrond verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Het enige weigeringsmotief luidt als volgt:

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 14.280 kg P_2O_5 respectievelijk 15.680 kg stikstof; dat met een bemestingsnorm van 150 kg P_2O_5 per ha en per jaar hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 95,2 ha;

Overwegende dat de aanvrager geen beschikking heeft over cultuurgrond in eigendom en/of pacht doch stelt over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat een afzet voor een hoeveelheid dierlijke mest van 25.200 kg P_2O_5 /jaar is voorzien via exportcontract naar het buurland Frankrijk; dat deze export slechts in aanmerking kan genomen worden in het licht van de EG-richtlijn nr. 92/118/EEG van 17 december 1992 tot vaststelling van de veterinairerechtelijke en de gezondheidsvoorschriften voor het handelsverkeer en de invoer in de Gemeenschap van producten waarvoor ten aanzien van deze voorschriften geen specifieke communautaire regelgeving geldt als bedoeld in bijlage A, hoofdstuk I van de richtlijn nr. 89/662/EEG en, wat ziekteverwekkers betreft, van richtlijn nr. 90/425/EEG en onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat in het kader van de EEG-verordening 92-259 één van deze partijen de toelating heeft bekomen om kippenmest naar de firma ACDP te voeren; dat niet blijkt of in het kader van deze EEG-verordening de producent of de vervoerder de toelating van de Franse overheid heeft om de kippenmest naar de

firma ACDP te vervoeren; dat de mestafzetmogelijkheden dus onvoldoende zijn aangetoond; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen derhalve te groot is";

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij onder meer de schending aanvoert van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, samengevat, doordat de uitbreiding van zijn inrichting ten onrechte geweigerd wordt omdat niet aangetoond zou zijn dat er voldoende ecologisch verantwoorde afzetmogelijkheden zijn voor de geproduceerde mest, en dit op basis van "een instructie van de Minister Vice-President (...) bij niet-gepubliceerde circulaire van 8 oktober 1992", terwijl "de Minister Vice-President niet bevoegd is bij wijze van circulaire niet bij wet voorziene documenten te eisen en aldus een nieuw begrip zijnde 'het bewijs van ecologisch verantwoorde mestafzet' in de reglementering in te voeren"; dat de verwerende partij, samengevat, antwoordt dat de vergunningverlenende overheid het recht en zelfs de plicht heeft te onderzoeken of en in welke mate de te vergunnen inrichting hinder zal veroorzaken en of deze hinder al dan niet aanvaardbaar zal zijn, dat de mestproductie van een inrichting één van de mogelijk hinderlijke aspecten is, en dat, nu in casu vaststaat dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet is gewaarborgd, de overheid geenszins haar discretionaire appreciatiebevoegdheid overschrijdt door de interne instructies te volgen die ten behoeve van de administratie via een ministeriële omzendbrief werden gegeven;

2.2.1. Overwegende dat uit de onder punt 1.5 hierboven geciteerde overweging van het bestreden besluit blijkt dat de weigering van de gevraagde uitbreiding gesteund is op het feit dat de vergunning-verlenende overheid van oordeel was dat de verzoeker de geproduceerde mest niet op een ecologisch aanvaardbare manier zou kunnen uitspreiden;

2.2.2. Overwegende dat de Raad van State geen bepaling bekend is die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 op voormeld tijdstip geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden vier mestafzetmogelijkheden voorhanden waren : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 9 februari 1995 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep dat de landbouwvennootschap MUSSEN had ingediend tegen het besluit van 25 augustus 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende weigering van een vergunning voor de uitbreiding van een bestaande legkippenstal, gelegen aan de Stenenbrugweg 7 te Maaseik, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op acht februari tweeduizend en een,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.